పరిశోధనాబుద్ధి

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

నేను స్నేహపాత్రుణ్ణి కానని ఎవరూ అనలేరు. నన్ను గురించి అటువంటి ముక్క ఎన్నడూ పుట్టనూ లేదు. ఇవాళ ఈ సుబ్రహ్మణ్యమూ ఈ నాగేశ్వరరావూ తమ కడుపుమంట కొద్దీ అన్నంతమాత్రం చేత నేను స్నేహపాత్రుణ్ణి కాకపోతానా ఏమిటి?

నాకు వీళ్లిద్దరే స్నేహితులా? డజనుల కొద్దీ ఉన్నారే నా స్నేహితులు! ఎవరితోనూ రాని పేచీ నాకు వీళ్లతోనే రావడమేలా? ఎవరికీ చెయ్యని అవమానం నేను వీరికే చెయ్యడమేమి? బుద్ధిపొరపాటు తమదే అనుకోరాదూ?

"అబ్బాయి! నీ అభిరుచులూ నా అభిరుచులూ కలవవు. నీకు ఇడ్లీమీద శనగపచ్చడి ఇష్టం; నాకేమో చింతపండు పచ్చడి ఇష్టం. కనక మనిద్దరికీ స్నేహితం ఎక్కడ కుదురుతుంది?" అనే రకం మనిషిని కనకనా నేను?

నేను సుబ్రహ్మణ్యానికీ నాగేశ్వర్రావుకూ అవమానం చేసినమాట వాస్తవమే. ఒక్క అవమానం చెయ్యటమే కాదు. జరిగిన సంగతి నలుగురిలోనూ ప్రచారం కూడా చేశాను. చెయ్యగా లేనిది చెప్పటానికి నా కభ్యంతరం ఏమిటి? కాని వాళ్లిద్దరిలోనూ ఉన్న రిసెర్చి స్పిరిటు నాకు దుర్భరమయ్యే దాకా నేనెంతో ఓర్పుతో సహించాను. వాళ్లు కాదంటారా?

తమ కున్న రిసెర్చి స్పిరిటు నాకు లేదని వాళ్లిద్దరూ ఎరుగుదురు. నాలో ఏ స్నేహపాత్రత లేదని వాళ్లిప్పుడు నన్ను వేలుపెట్టి చూపిస్తున్నారో, ఆ స్నేహపాత్రత తమలో ఈ షణ్మాత్రమైనా ఉండిఉంటే, తమ రిసెర్చి స్పిరిటును నాఎదురుగా ఉన్నంత సేపూ దిగమింగుకోవలసింది, ఆపని చేశారా? ఒక్కనాటికి చెయ్యలేదు. నాకు దయ్యాలు మొదలైన వాటిల్లో నమ్మకం లేదన్నమాట సుబ్రహ్మణ్యం కానీ, తనకు వాట్సనుగిరి చెయ్యటానికి నా కభ్యంతరం ఉండిఉండ వచ్చునసే మాట నాగేశ్వర్రావుకానీ తమంతట తాము తెలుసుకో లేకపోగా, లౌక్యంగా నన్నడిగి తెలుసుకుందామని అయినా ప్రయత్నం చేశారా? ఎందుకు చేస్తారూ?

చిత్రం ఏమిటంటే ఈ సుబ్రహ్మణ్యమూ నాగేశ్వర్రావూ ఒకరి నొకరు ఎరగరు. వాళ్లిద్దరూ కూడబలుక్కుని నన్ను బాధించినట్టయితే నేను ఆశ్చర్యపడి ఉండను. విధి నాకా యిద్దరినీ చెరొక చేతితోనూ ప్రసాదించి నందుకు నేను చాలా ఆశ్చర్యపడతాను. నిజంపడితే ఇద్దరుకూడా నా స్నేహితులు కారు—నా స్నేహితుల స్నేహితులు; నాకు వాళ్లద్వారా పరిచయులు మాత్రం అయినారు. మనుష్యులను కొలిచేసాధనం ఏదైనా ఉంటే ఇద్దర్నీ కలిపి కొలిచినా నాకు చాలరు. శరీరబలం చూస్తే నేను ఇద్దర్నీ "ఒక్క లంగోటామీద" మడతపెట్టి తన్నగలను. తెలివి తేటలకయితే—వాళ్లిద్దరికీ అనేక విషయాలను గురించి నేను చాలా కాలంపాటు చదువు చెప్పగలను. ఏదో, మర్యాదగా—రెండుచేతులూ, రెండు కాళ్లూ, రెండుకళ్లూ, రెండుచెవులూ మొదలైనవి కలిగిన తరవాత ఆమనిషిని నిండుమనిషిగా భావించటం ధర్మం గదా అని!—తొమ్మిది వందల పౌనులవాడూ తొంభై పౌనుల వాడూ "మనిషి" అనే ఒక పదంచేతనే నిర్దేశించ బడుతున్నారు గదా అని—నేను వాళ్లను స్నేహ

భావంతో, నా సమానుల కింద గణించి, దగ్గిరికి తీస్తే, ఒకడు (సుబ్రహ్మణ్యం) నన్ను పిల్లవాడి కింద కట్టేసి "ఏమీ లేదోయ్! నీలో ఆరిసెర్చిస్పిరిటు పుట్టిందంటే దయ్యమంటే భయపడటమూ అదీపోయి నీకు దయ్యాల్లో ఆబ్జెక్టివ్ ఇంటరెస్టు కలుగుతుంది" అనీ; మరొకడు (నాగేశ్వర్రావు) "ఏమిటోయ్! నువ్వు పవర్స్ ఆఫ్ అబ్జర్వేషన్ లేక జీవితంలో ఎంత మిస్ అవుతున్నావో ఎరుగుదువా?" అనీ నన్ను తగులుతారా?

సుబ్రహ్మణ్యం నన్ను తనకింద అప్రెంటిస్‌గా ఉండమనీ, నాగేశ్వర్రావు తన షెర్లాక్ హోమ్సు తనానికి నా వాట్సన్ తనం సహాయంచేసి ఇన్‌స్పిరేషన్ ఇవ్వమనీ! ఇటువంటి "తొక్కపల్కులు" వాళ్లు పలుకుతుంటే విని ఆనందించటానికి వాళ్లేం నా మునిమనమలా?

అయినా సహించాను! ఇద్దరికీ ఛేర్ ఛాన్సు ఇచ్చాను. నాగదిలో ఒకసారి ఆరణాల డబ్బులు మాయమైతే, నాగేశ్వర్రావును అపరాధ పరిశోధన కానివ్వమని నియమించాను. ఒక గంటసేపు నన్ను వాగించి, షెర్లాక్ హోమ్స్ ఏమేమి చేసిఉండేవాడో అదంతా నటించి, చివరకు ఆరణాలూ నేనే తీసిఉండాలని కనిపెట్టాడు. ఫూల్!

సుబ్రహ్మణ్యాన్ని కూడా కొంతకాలం పాటు హ్యూమర్ చేస్తే వాడికే కళ్లుతెరుపిళ్లు పడకపోతవా అని, ఒక రాత్రి అతనితో దయ్యాలవేటకు బయలుదేరాను.

"దయ్యం కనపడగానే నేను చెబుతాను. అప్పుడు ఫోటో తీద్దాం!" అన్నాడు 'సరే' నన్నాను.

"రాత్రిపూట కనక ఫ్లాషు లైటు ఉపయోగించాలి. నీ కెమేరా తీసుకురావాలి. ఏం?"

దానికీ ఒప్పుకున్నాను. ఆసాయంకాలం నాచేతనే కొనిపించాడు ఫ్లాష్ పౌడరు ఒకప్లేటు లోడ్ చేయించాడు. ఫ్లాష్ ఎట్లా ఇస్తావని అడిగాను. పౌడరు ఒక రేకుమీద పెట్టి దయ్యం కనపడగానే కాలుస్తున్న సిగిరెట్టుతో అంటిస్తానన్నాడు. నాతప్పెంత వరకంటే— నేను వద్దనలేదు. తనుసిగ్నల్ ఇవ్వగానే నేను కెమెరాను దయ్యంవైపు పెట్టి షట్టరుతెరిచి ఉంచేటట్టు ఏర్పాటు అయింది.

రాత్రి తొమ్మిదింటికి సుబ్రహ్మణ్యం వచ్చి నన్ను లేకవేశాడు. ఇద్దరమూ కావలసిన పనికరాలతో బయలుదేరాం. పౌడరుఉంచిన రేకు అతను పట్టుకున్నాడు. మా ఇల్లు దాదాపు ఊరి చివర ఉండటంవల్ల నాలుగడుగులు వేసేటప్పటికి ఊరిబయటికి వచ్చాం. అమావాస్య చీకటి. మేం ఒకచోట నిలబడి చుట్టూ పరికించటం మొదలుపెట్టాం. ఒకపక్కగా మాకు యాభైఅంగల్లో ఒక నల్లని ఆకారం కనపడ్డది. ఎవరో ఆడమనిషి అని స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది.

"మనం ఎటుపోదాం?" అన్నాను.

"అదుగో! అది దయ్యమేనా?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

అవునందామనుకున్నాను. కాని అంత దౌర్జన్యం చెయ్యటానికి మనస్సు ఒప్పలేదు.

"కాదు. ఎవత్తో ఆడది."

"కాదు. దయ్యం! లేకపోతే అక్కడ ఎందుకు నుంచుందీ? మనల్ని చూసిఅయినా కదలదేం?"

"లక్ష కారణాలుంటై! ఎందుకు నుంచున్నదని అడుగుతావేం? అయినా, ఆమనిషిజోలి మనకెందుకిప్పుడు?"

"అది దయ్యమేను, భాయి! రెడీగా! ఫోటో ఎత్తుకుందాం!"

అతను ముందూ నేను వెనకా, ఇద్దరమూ ఆమనిషివైపు నడిచాం. అదీ ఎవత్తో వింతమనిషే. మేం రెండుగజాల దూరంలోకి వచ్చేదాకా కదలక ఆ తరవాత ఒక్కటంటే ఒక్క అడుగు వెనక్కువేసి నుంచుంది. సుబ్రహ్మణ్యం మరొక్క అడుగు ముందుకు వేశాడు—అచేతులో రేకూ, నోట్లో సిగరెట్టూ, వాడూ!

ఆమనిషి మరి ఏమనుకుందో ఏమిటో?— "ఎందుకయ్యా అట్లా మీదిమీది కొస్తావు?" అంది. ఇక ఆలస్యం చేస్తే దయ్యం అంతర్హితం అయిపోతుందని నిశ్చయించుకున్నాడేమో సుబ్రహ్మణ్యం, అర్థంలేకుండా

“స్నాప్ కొట్టు! కొట్టు!” అని అరిచి, చేతులో ఉన్న రేకు మీది పౌడరు మీద కాలుస్తున్న సిగిరెట్టువేసి రుద్దాడు. పౌడరు భగ్గునమండి అతని చెయ్యంతా కాలింది. ఈ గలభాలో ఆ ఆడమనిషి “చంపుతున్నారర్రో!” అని కెవ్వునఅరిచి దిక్కు తెలేకుండా పరిగెత్తి చీకట్లో మాయమయింది. దూరాన్నించి ఎవరో “ఎవడ్రా వాడూ? పట్టుకో! పట్టుకో!” అని కేకలు పెడుతూ మావైపు పరిగెత్తుకుని వస్తున్నాడు, మేమిద్దరమూ ఎట్లా కొంపచేరుకున్నామో ఆపరమాత్ముడికే ఎరుక!

ఇంత గల్లంతు జరిగిన తరవాత మనుష్యమాత్రుడెవడైనా ఆవిషయాన్ని కలలోనైనా స్మరించగోరుతాడా? సుబ్రహ్మణ్యం మనుష్యమాత్రుడు కాడుమరి. చచ్చిచెడి కొంప చేరుకుంటే, నన్ను ఆదుర్దాగా “ఫోటో తీశావా?” అని అడగటమే కాక, తియ్యలేదని నన్ను కోప్పడేటమే కాక, మేంచూసింది దయ్యమనీ, అదీ చూస్తుండగానే మాయమై పోయిందనీ—ఎవరితోనో కాదు, నాతో—వాదించటం మొదలుపెట్టాడు. “వీడు ఇక లాభంలేదు! వీడిది హోప్‌లెస్ కేసు!” అని అప్పుడే అనుకున్నాను.

ఆమాట అనుకున్నంత మాత్రంచేత ఏమయింది? నన్ను వీళ్లు వదిలేది ఎట్లా? వాళ్ల జాడ్యం నయంకావటం ఎట్లాగన్నే ప్రశ్నకన్నా ఇది నాకు చాలా ముఖ్యమైన సమస్య ఒకడుగాదు, నానెత్తిన ఇద్దరు పిచ్చివాళ్లు! ఒక దెబ్బకు రెండు పిట్టలు అన్న సామెతగా ఒక్క దెబ్బతో ఇద్దర్నీ వదిలించుకునే ఉపాయం ఒకటి ఆలోచించినాను.

ఒకనాడు వాళ్లిద్దర్నీ టీకి మాయింటికి పిలిచి స్నేహితం కలిపాను. “వీరు డి. సుబ్రహ్మణ్యంగారు, ప్రస్తుతం సైకిక్ రిసెర్చి మీద ఉన్నారు! వీరు పి. నాగేశ్వర్రావుగారు, క్రిమినలాజిలో ఆరి తేరినవారు!” బస్! ఇద్దరూ చేతులు కలుపుకున్నారు. ఆనాటినించీ ఇద్దరూ “టీ” తాగటానికి వస్తూఉండటమే కాక, నాదగ్గిర రీసెర్చి స్పిరిటు తక్కువగా ఉండటం ఆధారం చేసుకుని, నన్ను ఒక విధమైన అస్పృశ్యుణ్ణి చూసినట్టు చూస్తూ మాట్లాడుకుంటుండే వాళ్లు.

ఈ విధంగా ఒకవారం గడవనిచ్చి మెల్లిగా ఇద్దరినీ ఒక్క పర్యాయం ముగ్గులోకి దించాను.

“ఇది మీరిద్దరూ జాగ్రత్తగా వినవలిసిన విషయం! ఇక్కడికి మూడుమైళ్ల దూరంలో, పాలెంవెళ్లే దోవలో ఒక పాడుబడ్డ ఇల్లు ఉంది. మీ ఇద్దరూ మాశారా? సరే! ఒకనాడు అటుకేసి షికారు వెళదాం. ఇల్లు చూపిస్తాను. అది దయ్యాలకొంప!”

“ఏమిటీ?” అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం ఆశ్చర్యంతో.

“అందులో సంవత్సరం కింద ఒక హత్య జరిగింది.”

“హలో! అంటూ, నాగేశ్వర్రావు ఇకిలిస్తూ చేతులు రుద్దుకున్నాడు. (ఇటువంటి దురభ్యాసం షెర్లాక్ హోమ్స్‌కు ఉండేదిట?)

“అఁ!—మరి! ఆఇంటి యజమానిని హత్యచేశారు. వరండాలో పడుకుని నిద్రపోతుంటే గుండెల్లో పలుగు

దిగవేశారు. ఎవరు హత్యచేశారో నిర్ధారణ కాలేదు. తత్సందర్భంలో సబుగు రైగుగుర్ని ఎరెస్టుచేసినా, ఎవరి మీదా కేసు నిలవక పోయింది. ఆయన దయ్యమైనాడని అంతా అంటున్నారు మరి. మీ ఇద్దరికీ ఇది చాలా కుతూహలం ఉండవలసిన విషయం మాత్రం అవును. ఏమంటారు ?"

నాగేశ్వర్రావు ఉత్సాహం తగ్గిపోయింది.

"అబ్బో! సంవత్సరం క్రితం జరిగిన హత్యను మనం ఇప్పుడు చహరా తియ్యగలమా ? నేను గాఢంగా మాది రిగా సంతోషిస్తున్నాను !"

"నీ పట్టుదలతో నీవు చెయ్యలేక పోతే ఇక ఎవడు చేస్తాడో నాకు బోధపడకుండా ఉంది. చచ్చిపోయిన వాడు మంచి స్థితిపరుడు. ఆయన భార్యా సోదరుడు ఎస్టేటు మేనేజిమెంటుచే జిక్కించు కుందామనే దుర్బుద్ధితో ఈహత్య చేశాడని అందరికీ తెలుసు. అతను ఇప్పుడు అపనిమీదే ఉన్నాడు కూడానూ! కాకపోతే కొంత డబ్బు తగలపెట్టి కేసుఅయితే తప్పించుకొన్నాడు. నువ్వు చెయ్య వలిసిందేమిటంటే, స్వయంగావెళ్లి కొంత శోధన చేసి, డేటాసంపాదించి, అతగాడి మీద కేసు రుజువు చెయ్యటమే! అది ఎట్లా సాధ్యమవునా అని నువ్వు అనుమానించకు. హత్య జరిగిన నాటీనించీ ఆకొంప ఆవిధంగా పాడుబడి ఉంది. నీవంటి పరిశోధకుడికిక ఎంత విలవయిన డేటా దొరికినా ఆశ్చర్యం లేదు."

"డిటెక్టివు" మెత్తబడ్డాడు. సుబ్రహ్మణ్యం అది వరకే జావఅయినాడు కనక అతనికి ఉపన్యాసం అవసరం లేక పోయింది. అదిగాక దయ్యాలు, కొన్నికొన్ని ఊర గాయల మాదిరిగా, పాతబడి మాగిన కొద్దీ అన్వేషణా పరులకు బాగా రుచించుతవి.

ఒకనాడు సాయంకాలం వాళ్లను ఆపాడుబడ్డ కొంప వైపు షికారు తీసుకువెళ్లి చూపించాను. ఇంకా ఇతర ఏర్పాటులన్నీ చేసి మాశోధనా ప్రయత్నాలకు ముహూర్తం పెట్టించాను.

బొత్తిగా చీకటిరాత్రి కంటె గుడ్డి వెన్నెలలో అయితే బాగా ఉంటుందని తోచింది నాకు. ఆప్రకారమే ఒంటి గంట వేళకు గుడ్డివెన్నెల ఉండే రాత్రిగా చూసి ఇద్దరినీ బయలుదేర తీశాను. మేము బయలుదేరే సరికి పది దాటింది. మూడుమైళ్లూ ఒక గంట సేపటిలో నడిచి పాడుపడ్డ కొంపకు చేరుకున్నాం.

ఆ ఇల్లు చేలమధ్య ఉంది. దాని ఆవరణ యావత్తూ అయిదువందల చదరపుగ గజాలుంటుంది. ఇంటికి ఒక వేపున పెద్దదొడ్డి ఉంది. ఈ దొడ్డిలో చెప్పుకోదగిన చెట్లు ఒకటీ లేకపోయినా, ఏవో పిచ్చిమొక్కలూ గడ్డీ తెగ పెరిగి ఉండటం వల్ల కాలుపెట్టటానికే కంపరంగా ఉండి, ఇన్నీ ఒకవిధమైన అరణ్యమే అనిపిస్తున్నది. పైగా చీకటి. ఎక్కడా జనసంచారం లేదు. కనుచూపు మేర లోఒకటే కీచురాళ్ల రొద. ఇల్లు బిక్కు బిక్కుమంటూ "నన్నేం చేసినా సరే" అన్నట్టు ఉన్నది.

ఈకొంపకు తూర్పువైపున పంచ ఉంది. అపంచలో ముగ్గురమూ చేరాం. మొదటి గంటల్లా నా అనుచరు లిద్దరూ వసపోసిన పిట్టలల్లే వాగారు కాని క్రమేణా వాళ్లకు మితభాషిత్వం వచ్చింది.

పన్నెండుగంట లయింది. చంద్రోదయం అయింది. అప్పటికి అరగంట నించీ ఎవ్వరమూ నోరువిప్పలేదు.

"ఏమిటీ శవజాగారం ? నాకు దయ్యాల్లో నమ్మకం లేదు. మనం లాంతరుగాని "టార్చి" గాని తీసుకు రావ టం మరిచాం. నేను నిప్పుపుల్లలు వెలిగించి అయినా ఇల్లు పరీక్ష చేస్తాను !" అన్నాడు నాగేశ్వర్రావు విసుగు కుంటూ.

"తొందర పడకోయి ! నిదానించు మరి !" అన్నాను.

"ఏమిటా చప్పుడు ?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం మాట తడబడుతూ, ఇంటో ఏదో అలికిడి అయింది. ఒక్క సుబ్రహ్మణ్యమే కాక నేనూ నాగేశ్వర్రావు కూడా విన్నామా అలికిడి. పరీక్షపెట్టి ఆగుడ్డి వెన్నెలలో నాగేశ్వర్రావు మొహం చూశాను—పాలి పోయింది భయంతో.

"నాకు దయ్యాల్లో నమ్మకం లేదు—భయమూ లేదు !" అన్నాడతను బింకంగా.

"నాకు నమ్మకం ఉంది కాని భయంలేదు" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం వణుకుతూ,

"నాకు నమ్మకం లేదుగాని భయంఉంది" అన్నాను నిశ్చింతగా.

ఏమిటా చప్పుడు?" అన్నాడు నాగేశ్వర్రావు.

ఈసారి లోపల ఎవరో నడుస్తున్నట్టు స్పష్టమయింది.

"ఆ వెల్తు రెక్కడిది?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం నెత్తిమీద చూరువంక చూస్తూ అతనిమాటలు తడబడినై. ఇద్దరి పసా అయిపోయిందని కనుక్కున్నాను. వీళ్లను ఈవిధంగా అయిదునిమిషాల కాలం ఆమర్గాలో పెడితే ఇద్దరికీ పిచ్చిఎత్తటం తథ్యం.

"లోపల ఎవరో ఉన్నట్టున్నా రర్రా! తలుపు తట్టి కనుక్కుందాం!" అంటూ లేచివెళ్లి గట్టిగా తలుపు తట్టాను. కొద్దిసేపటికి తలుపు తెరుచుకుంది. వాకిట్లో ఒక పొట్టి నల్లని ఆకారం కనపడ్డది.

"మీరెందు కొచ్చారో తెలుసు నాకు. రండి లోపలికి!" అన్నాడు తలుపు తెరిచిన మనిషి హీనస్వరంతో. ముగ్గురమూ లోపలికి అడుగుపెట్టాం. మాకు ముందు నడుస్తూ గృహస్థు మమ్మల్ని లోపలికి తీసుకువెళ్లాడు. ఆయన చూడటానికి సంసారి మాదిరిగా కనపడ్డాడు. నీరుకావి బట్టకట్టుకున్నాడు. పైనేమీ వేసుకోలేదు. గడ్డం మాసిఉంది. ఆయనమాట శూద్రమాటే!

ఈపాటికి నా స్నేహితుల భయాలు తీరినై.

"మిమ్మల్ని ఇక్కడ ఎక్కువసేపు ఉండనివ్వను... ఆ చాపమీద కూచోండి!...మీకు కావలసిందంతా ముచ్చి మూడుముక్కల్లో చెప్పి పంపిస్తాను...మీరు నిలబడి ఉన్నారేం! మీరుకూడా కూచోండి! (ఇది నాగేశ్వర్రావుకు!)...నేను బాగా కలవాణ్ణి. కాని ఒక కారణం వల్ల మనుష్య ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా ఉంటున్నా. నేను మనిషికంట పడటం మానేశాను. అనేక రోజుల్నించీ నాకు అతిథులెవరూ లేరు. రాకరాక మీరొచ్చారని కనపడ్డా.

"నే నిప్పుడు పగబట్టి ఉన్నా.

"అదెట్లా వచ్చిందంటే?...మొదట నేను వాడేంత అడిగితే అంత డబ్బు ఇచ్చా. అది తగలేసి తాగి ఇంకా కావాలని రాసాగించాడు. వాడికి ముందూ వెనకా తెలేదు కోపంవస్తే! అందుకని, వాడిబుద్ధి ఎట్లా మార్చటమో నాకు తోచకపోయింది. కొంచెం గట్టిగా చెప్పితే కోపం వస్తుందని భయం కాదు! అందుకని వాడి చెల్లిలి చేత చెప్పించా! ఆరాత్రిరే వాడు పలుగు పట్టుకొచ్చి నేను మంచంలో పడుకుంటే గుండెల్లో దిగేశాడు. అప్పుడు నేను లగిసి—"

ఈ కథ చెప్పుతున్న కొద్దీ మొదట హీనంగా ఉన్న ఆసామీగొంతు అంతకంతకూ హెచ్చటం మొదలుపెట్టి చివరకు కేకల కింద మారింది. కథ ఈ ఘట్టానికి వచ్చేటప్పటికి నా స్నేహితు లిద్దరూ కెవ్వున అరిచి పారిపోయినారు. నేనూ మావేషగాడూ బయటికి వచ్చి చూసేసరికి అప్పుడే వాళ్లు చాలాదూరం వెళ్లారు.

"బాగానే ఉంది, రాఘవయ్యా, నీ ప్రదర్శనం. ఇక ఈ ఇద్దరూ నన్ను వేధించరని తెలుస్తాను! మనం ఈ రాత్రికి ఇక్కడే కాలక్షేపం చేతామా అన్నాను...

ఇదీ నేనుచేసిన అపరాధం. రాఘవయ్య వాళ్లకు మగ్నాడు కనపడటానికి కారణం నేనే. కలేపోతే వాళ్లకు నేనుచేసిన అవమానం తెలిసిరావడం ఎట్లా? రాఘవయ్య మాఊరివాడు మరి. రాఘవయ్యను నేను బయట పెట్టదలిచి ఉండననీ, తమ తెలివితేటలవల్ల నా దుర్మార్గం బయట పడ్డదనీ ఆమూర్ఖుల నమ్మకం. కాని వ్వండి! వాళ్లేమనుకుంటే మటుకు నాకేం? మీకేం?

గట్టివి, చాలాకాలము మన్నేవీ,

క్యాంపు మంచములు ౫—౧౨—౦

కేశవరాం అండ్ కంపెని

1, 287. ఎస్ప్లనేడ్ రోడ్డు, మదరాసు

రుచికిని సౌఖ్యమునకును అమోఘమైనది

రుక్మిణి కుక్కర్

ఈ వంట సెట్టువల్ల, వంట సౌఖ్యంగా, సులభంగా, పొదుపుగా తయారగుటయే గాక భోజనకాలంలో మంచి రుచిని కలిగించి, సత్తువను పెంపొందించును.

వివరముల పుస్తకము Free

నేడే వ్రాయుడు

1, 2, 4, 6, 8, 12, 16 మంది, జనులకు తగిన 7 సెట్టులు క్రమ వరుసగ రూ. 9, 12, 16 21, 26, 32, 38 రూపాయల ఖరీదు.

ముఖ్య నగరము లందంతటను ఏజెంట్లు కావలెను।

రుక్మిణి కుక్కర్ కంపెని

రాయపురమ్ (13) మదరాసు

అక్షరాలు ముత్యాల కోవలు!

"రత్నా యింప్రూవ్డ్"

కలాల్తో వ్రాస్తే ముత్యాలవంటి అక్షరాలు కుదుర్తాయి. ఇవి చాలా కాలం పనిచేస్తాయి.

నిప్పుకి మండవు; విరిగిపోవు; తళతళ లాడుతుంటాయి. మంచి అందమైన బంగారు పాళీలు. వాని చివర 25-వ సంవత్సరములవఱకు పనిచేసే యిరిడియమ్ పొదగబడింది.

రకరకాల రంగులతో, రోల్డుగోల్డు క్లిప్పులతో ముద్దులు మూటగట్టే ఈకలాల వెల సరసం.

కావలెనంటే మీమీపేర్లు కలాల్పైన ఉచితంగానే చెక్కుతాం.

కావాలి మీ అందఱి ప్రోత్సాహం.

కె. రత్నా అండ్ కో.,

(విద్యార్థులకు ప్రియమైన షాపు)

35, ఎస్ప్లనేడ్ రోడ్, ♦ మద్రాసు